

De takken van de beukenbomen reiken van beide kanten over de weg, een natuurlijke tunnel, Christian zegt tegen zichzelf dat hij de knoop moet hebben doorgehakt voor hij de tunnel uit is. Leonora of Zenia?

Zenia, denkt hij net voor de bomen verdwijnen en hij weer onder de barmhartigheid van de zon rijdt. Hij wil haar hebben. Waarom kan hij dat niet tegen Leonora zeggen? Als baas is Christian gewend om besluiten te nemen. Jij bent ontslagen, jij mag blijven, dat soort dingen.

Maar Leonora.

Het idee om haar te moeten laten gaan. Zijn echtgenote, al meer dan twintig jaar zijn hartsvriendin, Johans moeder. De vrouw die van iedereen altijd Johans kant koos, die hem heeft gesteund, die hem heeft geholpen in zijn gevecht tegen de ergste tegenstander. Het idee om haar in de ogen te kijken... Het is alsof hij een deel van zichzelf wegsnijdt, verandert in iemand anders. Wie is die ander? Een egoïst? Of gewoon iemand die vasthoudt aan de liefde?

Maar liefde verandert, jaren doorbrengen met dezelfde persoon verandert de liefde. Van de eerste verliefdheid tot... vriendschap? Respect? Sleur? Misschien een mengeling van dat alles? Met een beetje toegevoegd minnespel, dat na verloop van tijd lastiger wordt, tot je er uiteindelijk helemaal van afziet. Is dat het natuurlijke verloop van de liefde? Ziet de liefde er zo uit als op een dag het gen wordt gevonden, als het mogelijk wordt het te ontleden in een laboratorium zoals het nu al gebeurt met menselijk dna, nieuwe ziekten die worden ontdekt jaren voor iemand er last van krijgt? Verliefdheid, vriendschap, gewoonte. Is dat niet goed genoeg? Voor sommigen misschien, maar niet voor mij, denkt Christian en hij probeert zijn zenuwen te kalmeren, iets met slaapgebrek. Feitelijk is dat de boodschap die hij aan Leonora moet overbrengen. Dat ze niet goed genoeg is. Terwijl ze dat wel is. Ze is fantastisch. Het ligt aan Christian. Er is iets met hem gebeurd, niet met haar. Hij is iets kwijt waardoor ze veranderd zijn en meer vrienden zijn geworden. Hetgeen waarvan hij vroeger wakker kon liggen als ze uit was met de studenten van het con-

servatorium. Dan lag hij in bed onder de schuine wand in haar flat in de studentenwijk en probeerde *Ingeniøren* te lezen. Hij werd bijna ziek van het verlangen om haar te zien, haar te voelen. Hij ging op haar kussen liggen. Zocht naar een vleugje van haar, was vaak jaloers. Al die kunstenaars die ze leerde kennen. Wanneer zou ze een van hen nemen in plaats van hem? Dat deed ze alleen niet. Ze had het zo kunnen doen. In plaats daarvan koos ze Christian.

Het zijn maar vier woorden. Ik wil een echtscheiding. Maar net als 'ik hou van je' zijn het vier woorden die tot rampen kunnen leiden, oorlogen kunnen beginnen en de wereld veranderen. Hoe moet hij het brengen? De vraag blijft door zijn hoofd spelen terwijl hij de bocht bij Ulvedalen neemt, de zon ligt tussen de schaduwen van de bomen als gele vlekken op de weg. Waarom bestaat er geen handleiding waarin staat hoe je je vrouw kunt uitleggen dat je je leven zonder haar wilt voortzetten?

Hij parkeert de auto. Het is momenteel zo moeilijk met Leonora. Hij begint haar te mijden. Het zijn piepkleine dingetjes. Een groeiend bewustzijn waar ze zich in huis bevindt. Komt ze naar beneden? Zal hij even wachten? Zit ze in de woonkamer tv te kijken? Of in de leunstoel, de witte leren leunstoel die ze van Leonora's oma hebben geërfd en die ze willen laten taxeren.

Maar vanavond op het feest moeten ze samen arriveren. Man en vrouw. Dat is prima, denkt hij. Op vele manieren houdt hij ook nog steeds van haar. Als moeder van Johan, als zijn beste vriendin, de persoon op de hele wereld die hem het beste kent. Leonora is aantrekkelijk. De jaren zijn mild voor haar geweest. Vanavond vieren ze feest omdat het bouwproject van de nieuwe lerarenopleiding goed op weg is. Een 'halverwege'-feest zoals er op de uitnodiging stond. Idealiter zouden ze een feest op het bouwterrein geven, maar dat was niet mogelijk. Mobiele toiletten, cementen vloeren en modder, die dingen willen ze de investeerders niet bieden. Het is geen Roskilde Festival, zo omschreef Peter het toen ze besloten om het feest naar het kantoor aan de haven te verplaatsen.

De namiddagzon raakt de achterkant van het huis. Christian zit een tijdje hun huis te bekijken. Dat ze samen hebben gebouwd. Wat zal er mee gebeuren? Leonora heeft waarschijnlijk niet de middelen om er te blijven wonen, ze zal er ook geen behoefte aan hebben. Het huis wordt verkocht. Iemand anders zal er wonen, slapen en vrijen in de kamer op de eerste verdieping waar Johan is verwekt. Vreemd. Dit huis heeft zo

veel voor Christian betekend. Nu zou hij het morgen zo kunnen verkopen, dat gevoel heeft hij. Het is niet eerlijk dat het zo snel gaat, dat je zelf zo veel kunt veranderen in zo'n korte tijd. Maar zo is het niet, brengt hij zichzelf in herinnering. Hij was niet het ene moment dol op hun leven en hun huis en het gezin en wilde opeens op het volgende moment van de hele rataplan af. Het verliep eigenlijk heel langzaam. Het heeft jaren geduurd. Vele jaren. Je ontdekt de zieke tak pas, de zwakke stam, als alles afknaapt.

Het geluid van een sms haalt hem uit zijn gedachten. De nieuwe telefoon voelt zwaarder, een oud geval dat Peter nog had liggen, een tijdelijke oplossing. Het is Zenia die schrijft dat ze zich op vanavond verheugt. Om hem te zien. En dan een smiley en een hartje alsof ze verliefde tieners zijn. In het begin moest hij aan dat soort dingen wennen, hij vond het te veel van het goede. Maar nu is het prima. Dat doet een verliefdheid waarschijnlijk met iemand: het is prima om te overdrijven, een beetje te opgewekt, een beetje te verdrietig.

Zijn gezicht wordt weerspiegeld op het scherm van de telefoon. Zijn blik is rustig. Leonora vindt dat zijn gezicht iets fundamenteel vertrouwenwekkends uitstraalt. Of zoals ze ooit zei: Christian is zo'n man met wie je graag in een team zit. Hij krijgt nu ontzettend last van zijn geweten bij die woorden.

*

'Hallo?' roept hij onderaan de trap.

'Hallo lieverd. Ik ben boven, ik ben net onder de douche geweest.'

Ja, ze is boven. Hij heeft geen zin om naar boven te gaan, ze is naakt.

Daar staat hij met zijn telefoon, zijn ontrouw. Die elementen horen niet samen.

'Kom je boven?' roept ze met een vriendelijke stem.

Hij vraagt zich af wat hij met de telefoon zal doen. Op geluidloos zetten? Er kan een crisistelefoontje van het bouwterrein komen, dat gebeurt altijd. Hij moet bereikbaar zijn. Dat hoort bij het werk van de leidinggevende van een groot bouwproject.

Maar stel nou dat Zenia belt? Als hij tegenover Leonora staat. Of dat ze nieuwe berichtjes stuurt.

Leonora roept hem opnieuw.

'Christian?'

Hij begint aan de klim. Kiest de geluidloze weg en stopt zijn telefoon in zijn broekzak.

‘Heb je aan mijn pak gedacht?’ vraagt hij als hij op de overloop staat.

‘Dat hangt op een hangertje in de slaapkamer.’ Ze duwt de badkamerdeur helemaal open. ‘Ze gaven me bij de stomerij het verkeerde pak. Ik zag het pas toen ik in de auto zat,’ zegt ze met een glimlach. ‘Zie je het voor je? Dan had je een pak aangetrokken waarvan de mouwen maar tot hier kwamen.’ Ze wijst een plek aan net onder de elleboog en lacht. Loopt naar hem toe, heeft alleen een pastelkleurige handdoek om die haar lichaam bedekt van net boven haar borsten tot haar dijen. Geen grammetje vet, ze is gespierd, veel meer dan Zenia.

‘Heb je een telefoon geregeld?’ vraagt ze en ze geeft hem een zoen.

‘Ik heb een van Peters oude geleend,’ zegt hij.

‘Een van Peter? Mag ik hem zien?’

Christian aarzelt. Pakt hem uit zijn broekzak. ‘Het is zo’n zwaar geval,’ zegt hij.

Leonora pakt de mobiel rustig van hem aan, komt heel dicht tegen hem aan staan, haar huid is warm na haar douche.

‘Het lijkt wel een baksteen,’ zegt ze. Ze drukt op een knop aan de zijkant, het scherm licht op, het had evengoed een knop voor Christians binnenste kunnen zijn. In elk geval gebeurt er iets in hem, hij ergert zich, hij voelt zich in de gaten gehouden, ze begeeft zich in een gebied dat van hem is.

‘Ik koop morgen een nieuwe. Dan kunnen we deze als reserve houden,’ zegt hij terwijl hij hem uit haar hand pakt. ‘Waar is Johan?’

‘Bij Marta thuis. Hij blijft daar slapen. We zijn alleen,’ zegt ze, nog een zoen, haar ene hand om de zijne. In zijn vrije hand heeft hij nog steeds de mobiel, de belichaming van zijn leugen. Wie had dat ooit gedacht? Dat de leugen op een mooie dag vorm zou krijgen. Dat zijn leugen rechthoekig is, gemaakt van plastic en metaal en dat die in zijn hand past.

‘O? Hebben we een schoondochter?’ vraagt Christian, hij probeert zijn gedachten te verjagen.

‘Wie weet,’ zegt Leonora met een glimlach. ‘Je weet hoe dat gaat. Als het om dat soort dingen draait, laat hij heel weinig los.’ Ze pakt met haar vingers de rand van zijn riem vast.

‘Leonora, ik sta straks voor honderdvijftig mensen om...’

Ze onderbreekt hem: 'Dat is pas over twee uur, Christian.'

Ze laat de handdoek vallen, een snelle beweging, een verrassingsaanval waarbij de plotse naaktheid een overweldigend effect heeft, als een internetreclame die opeens, zonder waarschuwing, je hele beeldscherm vult. Ze heeft zich van onderen geschoren, alle haar verwijderd, dat heeft ze nog nooit gedaan, ze houdt altijd een klein streepje over, anders voelt het alsof ze zich blootgeeft op een manier die ze niet prettig vindt. Het doet haar te veel denken aan kleine meisjes, heeft ze gezegd. Christian was het daar al die jaren mee eens. Vooral omdat Leonora zo uitgesproken vindt dat het bijna pervers is dat vrouwen al hun haar verwijderen. Zenia denkt er helemaal niet zo over en ze is niet overtuigd van het argument. Kleine meisjes dragen ook vlechten. Kleine meisjes dragen jurken, kleine meisjes hebben een miljoen dingen die volwassen vrouwen ook hebben.

Zenia en Christian hebben erover gepraat op het bijna verlaten nudistenstrand bij Kysing. Ze waren in Aarhus geweest voor een vergadering met de afdeling Bouwen en Wonen van de gemeente. Christian had het zo geregeld dat Peter met zijn eigen auto ging en hij en Zenia in de zijne. Onderweg terug kreeg Zenia het idee om even langs het strand bij Kysing te rijden. Er waren slechts een paar anderen, onder wie een jonge, mooie vrouw met een flinke bos.

'*Shave that fucking pussy,*' had Zenia lachend gefluisterd. Dat had tot een flinke discussie geleid over geslachtshaar. 'Het is toch gewoon fijner om zonder haar gelikt te worden, zowel voor de man als voor de vrouw,' had ze gezegd, ze had hem gekust in zijn nek, haar hand op zijn kruis. Ze hadden in de duinen gevreeën en het zand en de vrijpartij van zich gewassen voor ze naar huis reden.

'Ik heb iets gekocht,' zei Leonora, die zijn gedachten onderbreekt. Even denkt hij dat ze hem weer wil kussen, in plaats daarvan gaat ze naar de slaapkamer, doet de deur van de kleine inloopkast open waar Christian zelden komt. Het is Leonora's domein, de ruimte waarover ze zelf spreekt als iets uit een prinsessendroom uit haar kindertijd, met lange rijen jurken, schoenen met pailletten en zilverkleurige riemen. Hij ziet haar daar binnen, hoe ze zwarte lingerie aantrekt met kanten randjes. De bh lift de borsten, de onderbroek zit hoog op de heupen, accentueert haar getrainde dijen. Christian kan zich niet herinneren of hij dat ondergoed al eerder heeft gezien. Leonora draagt meestal niet van dat soort lingerie. Ze vangt zijn blik via de spiegel. 'Kom eens,' zegt ze. Ze

houdt een jurk voor zich. Zwarte zijde, knielang, zonder mouwen en met een diep décolleté. 'Hoe vind je hem?'

'Prachtig,' zegt hij terwijl hij kijkt hoe ze hem aantrekt. 'Help me even, wil je?'

'Natuurlijk,' zegt hij en hij loopt om haar heen. De rits is goudkleurig en smal, loopt van haar nek tot aan haar lendenen.

Ze hebben oogcontact via de spiegel. De stof staat gespannen bij haar borsten. Ze zucht als hij de jurk dichtritst. 'Vind je me nog steeds mooi?' vraagt ze bijna fluisterend.

'Ja,' zegt hij. 'Natuurlijk.'

Ze draait zich om, slaat haar armen om hem heen. Ze kust hem. Warme lippen, haar ene hand zoekt zijn broek, rommelt met de gesp. Hij wil haar daar niet beneden hebben, misschien kan ze Zenia ruiken, de sporen van de affaire, de overblijfselen van vanochtend. Leonora worstelt nog steeds met zijn riem, het is zo lang geleden dat ze elkaar hebben uitgekleet. Dat deden ze alleen in het begin, in haar studentenkamer in het herenhuis. Hij herinnert zich hoe hij voor het eerst Leonora's zwarte coltrui uittrok. De borsten zag waaraan hij zo vaak had gedacht, over had gefantaseerd. In die tijd droeg ze geen bh. Haar borsten waren perfect, dat zijn ze nog steeds, Christian heeft geen voorkeur, of ze groot zijn of klein, of ze stevig zijn of al op hun weg naar beneden – nee, het gaat niet om dat soort dingen. De liefde heeft hij gemist, maar hij voelt die niet meer voor Leonora, het is te laat.

'Ik heb je vandaag zo gemist.'

'Ik jou ook, maar Leonora, zullen we...'. Hij trekt zich iets terug. 'Ik moet ook nog douchen. Ik heb Peter beloofd dat ik er ruim op tijd zal zijn.'

Ze is gekwetst, hij ziet het aan de manier waarop ze haar ogen samenknijpt. Hij verwacht dat ze iets zal zeggen. Haar teleurstelling verwoordt, misschien boosheid. Maar ze glimlacht.

'Natuurlijk,' zegt ze.